

مأموریت دینی و مباحثه مذهبی

به مسیحیان چه مأموریتی و تکلیفی محول شده؟ مأموریت غیر ممکن؟ دیدگاه مسیحیان در مورد کسانی که دینی غیر از مسیحیت دارند چیست؟ و دیدگاه خداوند نسبت به آنان چیست؟

مأموریت خداوند و مأموریت کلیساها

پشت همه مأموریت‌های متنوع و مشخص تمام کلیساها "مأموریت خداوند" (به لاتین *Missio Dei*) وجود دارد. مأموریت خداوند این است، که خود را شناسائی کند، و پسر خود را فرستاد. این مأموریت اصلی بود، که مأموریت کلیساهای امروزی از آن نشأت گرفته است. بدین شکل خداوند نقطه شروع و موضوع همه مأموریت‌ها است، و رسالت بخش اساسی از هویت کلیسا بودن است. کلمه "مأموریت" به معنی "فرستادن" است، و میتوان به سادگی گفت که، در اینجا خداوند فرستنده است، بسته پستی انجیل است، پستی کلیسا، و گیرنده، کسانی هستند که کلیساها آنان را ملاقات می‌کند. ما کلمه مأموریت را از روی فیلم می‌شناسیم، که در آن مامورها و سربازان برای یک مأموریت فرستاده میشوند، و آن‌ها باید وظیفه ای را برای کسانی که آنها را به مأموریت فرستاده اند، انجام دهند. این کلمه همچنین در ارتباط با مدیریت، کسب و کار استفاده میشود، جایی که صحبت از مأموریت در شرکت‌های بزرگ، بسیار معمول است.

در کلیسا این کلمه به صورت کلی در مورد سخنان انجیل برای غیر مسیحیان در کشورهای دور از دانمارک استفاده میشود. مبلغان از سال ۱۷۰۵ از دانمارک به بیرون از مرزها فرستاده شدند، زمانی که پادشاه دانمارک دو مبلغ به مستعمره دانمارک، ترنقوبر در جنوب هند فرستاد.

پادشاه معتقد بود که، همه مذهبیان دانمارکی "تنبل و مشروبخوار" هستند، و به همین دلیل دو آلمانی را فرستاد. از آن زمان تا به حال، مبلغان دانمارکی زیادی به طور عمده به آفریقا، آسیا و خاورمیانه فرستاده شده اند.

مأموریت در انجیل

در انجیل عصر جدید دیدگاه‌های مختلفی در مورد مأموریت وجود دارد. ما مایل به تمرکز یک جانبه فقط به یکی از این ابعاد داریم، و به همین دلیل درک/فهم خود را از مفهوم مأموریت، محدود می‌کنیم. مأموریت خداوند همیشه شکل مشخصی دارد، بدون توجه به زمان و مکان. به همین دلیل الهام گرفتن از دیدگاه‌های مختلف برای پیدا کردن مناسبترین مأموریت، مفید خواهد بود. معروفترین متن در مورد مأموریت در کتب عصر جدید متی ۲۸، ۲۰-۱۸ است، که علاوه بر آن فرمان مأموریتین خوانده میشود (در زمان غسل تعمید). در این متن نوشته شده:

"تمام اختیارات آسمان و زمین به من داده شده است. پس بروید و تمام قوم‌ها را شاگرد من سازید و ایشان را به اسم پدر و پسر و روح القدس غسل تعمید دهید؛ و به ایشان تعلیم دهید که تمام دستوراتی را که به شما داده ام، اطاعت کنند. مطمئن باشید هر جا که بروید، حتی دورترین نقطه دنیا که باشد، من همیشه همراه شما هستم!" (متی ۲۸، ۱۸ تا ۲۰)

مباحثه

مباحثه یا گفتگو، ایده جدیدی نیست. در کتب عهد عتیق نیز گفتگو و مأموریت دو روی یک سکه هستند. گفتگو به اشکال مختلفی وجود دارد. به طور مثال:

گفتگوی روزمره: مبنا در اینجا شرایط مشترک زندگی ما انسان‌ها است. بدون در نظر گرفتن دین ما، همه ما پیش از هر چیز دیگری انسان هستیم، و شادی، غم، تولد، مرگ و غیره با هم به اشتراک داریم. هدف پیش از هر چیز این است که یکدیگر را بشناسیم، و بفهمیم که ما میتوانیم زندگی مشترک خوبی را با همسایه‌های خود، همکاران و یا غیره داشته باشیم.

گفتگو جهت همکاری: انسان‌ها با ادیان مختلف در یک جامعه زندگی میکنند، و هدف گفتگوی همکاری، بوجود آوردن شرکای خوبی است، که ما با همکاری با آن‌ها بتوانیم مشکلات جامعه را حل کنیم.

گفتگوهای مذهبی و اعتقادی: مبنای آن تقسیم تجربه‌های مشترک در مورد ایمان داشتن به چیزی است، که عواقبی برای زندگی شخص به همراه دارد.

این گفتگو مستلزم به داشتن اطلاعات در مورد یکدیگر، صداقت، احترام، اعتماد و جرأت ریسک کردن، است.

ملاقات با دیگر ادیان

چگونگی ملاقات کلیسا با اشخاص معتقد به ادیان دیگر، وابستگی زیادی به دیدگاه در مورد دیگر ادیان دارد.

برخوردهای متفاوت با ادیان دیگر را میتوان تقریباً به سه گروه تقسیم نمود.

دیدگاه انحصار گرایی، اکثراً در طول تاریخ، کلیسا بزرگترین انحصارگرا بوده است. این دیدگاه بر آن پایه قرار دارد که رستگاری و نجات در مسیحیت، فقط توسط مسیح میسر است و در ضمن تنها شامل حال مسیحیان میگردد.

انحصار گرایی اما در طول تاریخ کلیسا بلامنازع نبوده است.

"شامل‌کنندگی" نیز از تاریخ اولیه مسیحیت ریشه می‌گیرد، عقیده ای بنام "لوگوس سپرمتیکس" یا اصول تولید کننده جهان، که میگوید کلام خداوند در همه آفرینش کاشته شده است.

به همین دلیل امکان ملاقات با خداوند و تصدیق کردن حقایق دینی برای همگان وجود دارد و در دسترس است.

"شامل‌کنندگی" را میتوان همچنین به عنوان "نگرش دوگانه" دید، که هم مدعی است، خداوند خود را آشکار کرده است (برای همه انسانها)، و هم اینکه مسیح تنها عامل رستگاری است.

ادیان بدین شکل ابزار برنامه رستگاری خداوند برای آفرینش هستند. عیسی مسیح بدان شکل عامل مطلق رستگاری است، و بخشش رستگار کننده او است که در همه ادیان عمل می‌کند.

به همین دلیل اشخاص معتقد به ادیان دیگر، به عنوان "مسیحیان ناشناس" شناخته میشوند، که رستگاری شامل آن‌ها نیز میشود.

مأموریت مسیحیان این است که به این افراد حقایق دینی که در دین خود آنان مشخص شده است، را نشان دهند. این نگرش الهام گرفته از سخنرانی پولس برای آتنی‌ها در ارئوپگس است، هنگامی که او ادعا می‌کند که او به آتنی‌ها

نشان خواهد داد، که خداوندی، که همه او را حمد و ستایش میکند، چه کسی است. (اعمال رسولان ۱۷، ۲۲ تا ۳۱).

بر خلاف نگرش انحصار گرایی، که ادیان دیگر را بی فایده، و در بدترین حالت مستقیماً به عنوان مخلوق شیطان میشناسد، نگرش شامل‌کنندگی معتقد است که ادیان میتوانند، علمی حقیقی در مورد خداوند داشته باشند، و اینکه فضل خداوند در همه ادیان عمل می‌کند.

"چند گانه گرایی" موضع ای است، که در آن معتقدند که ادیان مختلف همه در جستجوی یافتن حقیقت مطلقند، و ادعا می‌کند که همه دارای بینش بخصوص در مورد واقعیت‌های الهی هستند. مسیحیت جایگاه خاصی ندارد. آن نیز همانند دیگر ادیان مشروط به تاریخ و فرهنگ است، و رستگاری تنها در تملک مسیحیت نیست.

نقش مسیح نسبی و کم‌رنگ تر میشود، او به عنوان یکی از موارد ظهور خداوند در قالب انسان یا مکاشفه‌های الهی دیده میشود.